

Arrest

nr. 270 390 van 24 maart 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. GOVAERTS
Beekstraat 9
3800 SINT-TRUIDEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 18 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 4 oktober 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 10 december 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat K. GOVAERTS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 maart 2020 diende verzoekster een eerste aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van Unie, dit in functie van haar Belgische wettelijk geregistreerde partner, de heer V.U.J.W.

1.2. Op 26 augustus 2020 trof verweerder een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Bij arrest nr. 248 205 van 26 januari 2021 heeft de Raad het beroep dat werd ingesteld tegen deze beslissing verworpen.

1.3. Op 9 april 2021 diende verzoekster een tweede aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van Unie, in functie van haar Belgische wettelijk geregistreerde partner, de heer V.U.J.W.

1.4. Op 4 oktober 2021 trof verweerder opnieuw een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Dit betreft de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.04.2021 werd ingediend door:

*Naam: S. Voorna(a)m(en): L. Nationaliteit: Oekraïne
Geboortedatum: 25.11.1971 Geboorteplaats: Vinnitsa
(...)*

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgisch geregistreerde partner, de genaamde V.U.J.W.(...) in toepassing van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat zij actief werk zoekt. '

Als bewijs van zijn bestaansmiddelen legt de referentiepersoon de volgende bewijzen voor:

- Uitkeringsattesten van de Voorzorg dd.24.04.2020 op naam van de referentiepersoon waarvoor hij een invaliditeitsuitkering heeft gekregen voor de maand oktober 2019 + invaliditeitsuitkering voor de maanden november 2019 tot maart 2020

- Uitkeringsattest van de Voorzorg dd. 22.09.2021 op naam van de referentiepersoon waarvoor hij een invaliditeitsuitkering heeft gekregen voor de maanden februari 2021 tot augustus 2021.(mei inhaalpremie : $810,48/12 \times 7 = 472,78$ euro), invaliditeitsuitkering voor 7 maand twv 9369.35. Dat wil zeggen 1406.02 € gemiddeld inkomen per maand voor 2021.

Inkomsten betrokkene:

*- Bewijs van eigendomsakte (appartement Kiev, [...]straat huis 3D, gebouw 2, bus 157)+ huurovereenkomst+ met een vermoedelijk bewijs van betaling van de huur, periode 05.21 (500 euro)
- CV (Curriculum Vitae)*

Documenten voor behoefteanalyse:

- Overschrijving van 128,46 euro mei 2021 (zelf bij geschreven: water om de 3 maanden) geen naam van de opdrachtgever en begunstigde /omschrijving

- Overzicht van mijn verrichtingen betreffende doorlopende betalingsopdracht Woonwagenkamp: 55 euro voor de maanden juli 2020 tot februari 2021 (geen naam van de opdrachtgever)

- Overzicht van domiciliering Luminus (69 euro) voor de maanden december 2020 tot mei 2021 (handgeschreven; gas+elektriciteit)

- Verklaring van de referentiepersoon

Met de voorgelegde documenten (eigendomsakte, verhuurovereenkomst, bewijs betaling huur) van betrokkene kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet betrokkene zelf (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van

24.10.2019). Onafgezien daarvan zijn de voorgelegde documenten ook ongeloofwaardig. Uit de vertaling van de huurovereenkomst blijkt de huurder maandelijks 500 € huur te betalen voor een appartement met één slaapkamer met een oppervlakte van 38.2m², waarvan 15.09m² bewoonbare oppervlakte. De Dienst Vreemdelingenzaken is weliswaar niet vertrouwd met de huurmarkt in Kiev, echter het lijkt wel heel bizar dat in een Oekraïns huurcontract een bedrag in euro zou opgenomen worden. Dat is niet de courante munt in Oekraïne. Een vertaling hoort geen data of munteenheden om te zetten, enkel te vertalen, dus dat kan de verklaring niet zijn. Bovendien lijkt die prijs ook nogal overdreven. 500 € voor een 'appartement met 1 slaapkamer' met een bewoonbare oppervlakte van 16m², het gaat dus niet om een handelspand. Ongeacht dat dat zeer duur betaald is voor die oppervlakte, lijkt het integreren van een slaapkamer in een appartement van die oppervlakte toch ook wel een huzarenstukje. Het gesolliciteerd karakter van de huurovereenkomst kan niet worden uitgesloten, te meer daar het bewijs van betaling van de huur ook niet werd voorgelegd, behoudens mogelijks voor 1 maand (niet vertaald).

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers hij beschikt niet over bestaansmiddelen die ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag bedoeld in artikel 14,§1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 dient, in het geval de bestaansmiddelen overeenkomstig art. 40ter van de wet van 15.12.1980 ontoereikend zijn, een behoefteanalyse te worden gemaakt.

Met oog op het uitvoeren van de behoefteanalyse werd er een bestedingspatroon voorgelegd. Volgens het recent document van de Voorzorg dd. 22.09.2021 beschikt de referentiepersoon heden over een gemiddeld maandelijks inkomen van 1406,02 euro. Aangezien de Belg een invaliditeitsuitkering ontvangt, mag worden aangenomen dat hij ofwel een beperking heeft ofwel een zwakke gezondheid. Dit vraagt ongetwijfeld extra medische kosten en extra zorg die ook moet betaald worden. Verder blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een standplaatsvergoeding moet betalen van 55 euro. Daarnaast werden er bewijzen voorgelegd van betalingen van water en Luminus. Echter de naam van de rekeninghouder en dus degene die de facturen heeft vereffend, kan niet worden geïdentificeerd. Deze documenten betreffen ons inziens verklaringen op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan uitgesloten worden. Voor zover deze documenten wel degelijk een waarheidsgetrouwe weergave zouden zijn van de voorafbetalingen van een aantal kosten van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat de afrekeningen niet aan het dossier werden toegevoegd waardoor niet kan vastgesteld worden of de tussentijdse betalingen wel degelijk het werkelijk verbruik dekken. Voorts dient er opgemerkt te worden dat er over heel wat andere vaste en variabele kosten geen gegevens werden voorgelegd, zoals verzekeringen, (tele-)communicatie, mobiliteit, voeding, medische kosten, kleding... die de referentiepersoon dient te kunnen dragen voor hen beide. Uit de publicatie "Woonwagengewoners tellen (we) mee" van Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen vzw blijkt dat woonwagengewoners die in een woonwagen wonen over het algemeen met hoge energie- en waterkosten te kampen hebben die soms wel tot 500 euro per maand kunnen oplopen. De hoge energiekosten van woonwagengewoners die in woonwageningen wonen kunnen volgens hun onderzoek voornamelijk verklaard worden door de meestal zeer slechte isolatie van de woonwageningen (p. 30). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan daarom heden bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten voor twee personen met een gemiddeld inkomen van 1406,02 euro voldaan zou kunnen worden. Dit alles werd reeds eerder opgemerkt in een voorgaande beslissing, echter uit de nieuw voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene daar meer klaarheid in schept. De bewijzen betreffende de kosten, zijn gelijkaardig aan de bewijzen die bij de vorige aanvraag werden voorgelegd.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te

gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpt verzoekster op:

“SCHENDING VAN DE BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR : ZORGVULDIGHEIDSP LICHT; SCHENDING VAN ARTIKEL 3 VAN HET EVRM,”.

Zij betoogt als volgt:

“Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek gevoerd naar de concrete situatie van verzoekster.

Immers:

De bestreden beslissing stelt ten eerste ten onrechte dat er onvoldoende bestaansmiddelen zijn.

Ten onrechte stelt verwerende partij dat er geen rekening gehouden kan worden met de inkomsten van verzoekster. De bedoeling van de vereiste van voldoende en stabiele bestaansmiddelen is immers dat er vermeden wordt dat er beroep moet gedaan worden op de sociale bijstand.

Verzoekster brengt inkomstenbewijzen bij van de verhuur van een appartement in Kiev.

Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat de voorgelegde documenten in dit verband ongeloofwaardig zijn. Dat het huurcontract wel degelijk een bedrag in euro vermeldt, blijkt uit regelmatige stortingen van 13.107 Grivna. wat (destijds) overeenstemde met € 500.00. (stukken 2 en 3)

Ten tweede stelt de bestreden beslissing ten onrechte dat woonwag enbewoners over het algemeen met hoge energie- en waterkosten te kampen hebben die soms tot wel € 500.00 per maand kunnen oplopen.

De verwerende partij baseert zich hiervoor op een publicatie van Samenslevingsopbouw Oost-Vlaanderen vzw en houdt dus geen rekening met de concrete situatie van verzoekster en haar partner.

Verzoekster brengt trouwens betalingsbewijzen bij voor de energie- en waterkosten die beduidend lager zijn.

Verwerende partij heeft geen rekening gehouden met deze niet onbelangrijke omstandigheden.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoe len op correcte feitenvinding en alle bijgebrachte bewijsstukken. Er moet geval per geval gekeken worden naar de concrete omstandigheden en concrete documenten van de zaak.

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.2. De Raad leest in het verzoekschrift geen uitleg aangaande de wijze waarop de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM schendt.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoe len op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder bij het nemen van een beslissing minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. Verzoekster diende een aanvraag gezinshereniging in om haar Belgisch geregistreeerde partner te vervoegen. Vermits niet blijkt en verzoekster ook niet aantoot dat haar Belgische partner gebruik heeft gemaakt van zijn rechten van vrij verkeer als burger van de Unie, is artikel 40ter, § 2 van de wet van 15

december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) van toepassing, dat luidt als volgt:

“Art. 40 ter

“§ 1. (...)

§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...)

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

2° (...)

3° (...)”

2.5. Eén van de voorwaarden voor de gezinshereniging is dus dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan deze voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan 120% van het bedrag van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen niet is voldaan, dient overeenkomstig artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoefteanalyse te worden gemaakt, waarbij op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die wordt vervoegd en van zijn familieleden wordt bepaald welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

2.6. De bestreden beslissing stelt duidelijk: *“Met de voorgelegde documenten (eigendomsakte, verhuurovereenkomst, bewijs betaling huur) van betrokkene kan geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Het is immers wel degelijk de referentiepersoon die dient aan te tonen over voldoende bestaansmiddelen te beschikken, opdat is voldaan aan de bepalingen van art. 40ter van de wet van 15.12.1980 en niet betrokkene zelf (zie Grondwettelijk hof arrest nr. 149/2019 van 24.10.2019).”* Deze beoordeling waarbij wordt verwezen naar een arrest van het Grondwettelijk Hof kan niet aan het wankelen worden gebracht door het simpele betoog van verzoekster, *“Ten onrechte stelt verwerende partij dat er geen rekening gehouden kan worden met de inkomsten van verzoekster. De bedoeling van de vereiste van voldoende en stabiele bestaansmiddelen is immers dat er vermeden wordt dat er beroep moet gedaan worden op de sociale bijstand.”* Dit is niet meer dan het ventileren van een overtuiging. Hiermee wordt niet aangetoond dat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan bij de beoordeling van de mogelijke verhuurinkomsten van verzoekster.

2.7. Dus zelfs als verzoekster gegronde kritiek uit op de beoordeling van verweerder dat de verhuurovereenkomst inzake een appartement van verzoekster in Kiev ongeloofwaardig is, kan dit de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen. Immers stelt de bestreden beslissing zoals gezegd duidelijk dat enkel rekening kan worden gehouden met inkomsten van de referentiepersoon zelf. De mogelijke huurinkomsten van het appartement in Kiev zijn duidelijk inkomsten van verzoekster, waarmee geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon gelet op het gestelde in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet moet beschikken.

2.8. Na de vaststelling dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn, maakt verweerder een behoefteanalyse. Hij komt daarin tot de volgende vaststellingen:

a) *“Aangezien de Belg een invaliditeitsuitkering ontvangt, mag worden aangenomen dat hij ofwel een beperking heeft ofwel een zwakke gezondheid. Dit vraagt ongetwijfeld extra medische kosten en extra zorg die ook moet betaald worden.”*

b) *“Verder blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een standplaatsvergoeding moet betalen van 55 euro.”*

c) *“Daarnaast werden er bewijzen voorgelegd van betalingen van water en Luminus.”, maar:*

- *“de naam van de rekeninghouder en dus degene die de facturen heeft vereffend, kan niet worden geïdentificeerd”.*

- *“Voor zover deze documenten wel degelijk een waarheidsgetrouwe weergave zouden zijn van de voorafbetalingen van een aantal kosten van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat de afrekeningen niet aan het dossier werden toegevoegd waardoor niet kan vastgesteld worden of de tussentijdse betalingen wel degelijk het werkelijk verbruik dekken”.*

d) *“Voorts dient er opgemerkt te worden dat er over heel wat andere vaste en variabele kosten geen gegevens werden voorgelegd, zoals verzekeringen, (tele-)communicatie, mobiliteit, voeding, medische kosten, kleding....die de referentiepersoon dient te kunnen dragen voor hen beide.”*

e) *“Uit de publicatie “ Woonwagenbewoners tellen (we) mee” van Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen vzw blijkt dat woonwagenbewoners die in een woonwagen wonen over het algemeen met hoge energie- en waterkosten te kampen hebben die soms wel tot 500 euro per maand kunnen oplopen. De hoge energiekosten van woonwagenbewoners die in woonwagen wonen kunnen volgens hun onderzoek voornamelijk verklaard worden door de meestal zeer slechte isolatie van de woonwagens (p. 30).”*

Verweerder concludeert op grond van de vaststellingen a) tot e):

“Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel kan daarom heden bezwaarlijk worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten voor twee personen met een gemiddeld inkomen van 1406,02 euro voldaan zou kunnen worden”. Hij voegt er nog aan toe: “Dit alles werd reeds eerder opgemerkt in een voorgaande beslissing, echter uit de nieuw voorgelegde documenten blijkt niet dat de betrokkene daar meer klaarheid in schept. De bewijzen betreffende de kosten, zijn gelijkaardig aan de bewijzen die bij de vorige aanvraag werden voorgelegd”.

2.9. Verzoekster doet niet meer dan inzake vaststelling e) te betogen dat ze betalingsbewijzen bijbrengt voor de *“energie- en waterkosten die beduidend lager zijn”* dan de begrote 500 euro per maand in de publicatie *“Woonwagenbewoners tellen (we) mee”* van Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen vzw. Ze laat echter de vaststellingen a) tot d) totaal ongemoeid en schept dus geen klaarheid over de extra medische kosten en extra zorg die mogelijk moeten worden betaald voor de referentiepersoon, ze schept evenmin klaarheid over de vraag of de facturen van water en elektriciteit wel degelijk door de referentiepersoon werden betaald en ze schept geen klaarheid over de eindafrekening voor het verbruik van water en elektriciteit. Verzoekster schept evenmin duidelijkheid over andere vaste en variabele kosten zoals verzekeringen, (tele)communicatie, mobiliteit, voeding, medische kosten, kleding... die de referentiepersoon dient te kunnen dragen voor hen beiden. Ze betwist de vaststelling in de bestreden beslissing ook niet dat de referentiepersoon maandelijks een standplaatsvergoeding moet betalen van 55 euro.

2.10. De Raad herhaalt voorts wat hij al in zijn in punt 1.2. bedoelde arrest had gesteld, met name:

“De Raad wijst erop dat de gemachtigde niet zomaar beweert dat woonwagenbewoners doorgaans hoge energiekosten hebben. De gemachtigde steunt zich ter zake immers op de “publicatie ‘Woonwagenbewoners tellen (we) mee’ van Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen vzw” waaruit “blijkt dat woonwagenbewoners die in een woonwagen wonen over het algemeen met hoge energie- en waterkosten te kampen hebben die soms wel tot 500 euro per maand kunnen oplopen. De hoge energiekosten van woonwagenbewoners die in woonwagen wonen kunnen volgens hun onderzoek voornamelijk verklaard worden door de meestal zeer slechte isolatie van de woonwagens (p. 30).” Deze vaststellingen vinden inderdaad steun in de genoemde publicatie van Samenlevingsopbouw Oost-Vlaanderen vzw, waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt.”

2.11. Verzoekster slaagt er dan ook niet in de conclusie van verweerder aan het wankelen te brengen dat *“Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel [...] daarom heden bezwaarlijk [kan] worden aangenomen dat alle overige vaste en variabele kosten voor twee personen met een gemiddeld inkomen van 1406,02 euro voldaan zou kunnen worden”*.

2.12. De bestreden beslissing blijft dan ook overeind. Verzoekster slaagt er niet in concreet aan te tonen dat verweerder onzorgvuldig is tewerk gegaan bij het treffen van de bestreden beslissing.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA